

ISKRICE

Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija

Šolsko leto 2023/2024

Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija

Šolsko leto 2023/2024, številka 1

Urednica: Nataša Hvala

Prispevki: učenci in njihove mentorice:

Erika Kovač, Mojca Vnuk, Dominika Jereb Skrt, Daša Rupnik, Vanda Trošt, Nataša Hvala

Likovna oprema: risbe in izdelki učencev

Naslovnica: Julija Čuk, 8. a

Spodnja Idrija, junij 2024

UVODNIK

V teh težko pričakovanih toplih dneh so luč sveta ugledale tudi letošnje Iskrice, zopet bogate s svojo raznovrstno vsebino – z različnimi zapisi, literarnimi in likovnimi prispevki ter prispevki, ki so nastali za različne natečaje. Naj se ob tej priložnosti zahvalim prav vsem učencem, da so se potrudili in kaj napisali, ter pripravljenost, da svoje delo delijo z drugimi. Velika zahvala gre vsem mentorjem, ki so jih pripravljali, usmerjali in pri vsem spodbujali.

Na težko pričakovane in zaslužene počitnice pa se odpravimo z naslednjo zgodbo.

Bila je nekoč cesta, ki se je preko gora in dolin vila do mesta. Bilo je to novo mesto. In ker je bilo novo, so se tja zgrinjali ljudje z vseh koncev in krajev, da bi našli lepše življenje. Ob tej cesti, nedaleč od mesta, je stala hiška. Bila je majhna. Z vseh strani so jo obkrožale breze. Ta hiška je imela verando. Na verandi je bil stol in na stolu mož, ki je sedel in opazoval ljudi, kako zdaj prihajajo in zdaj znova odhajajo iz mesta.

»Dobro jutro, dobri mož,« ga pozdravi prvi prihajalec. »Povejte mi, kakšni so ljudje, ki prebivajo v tem mestu,« mu reče. »Od kod pa prihajate, mi povejte? Kakšni pa so bili ljudje tam?« ga vpraša starček. »Uf, strašno slabi so bili ti ljudje. Veste, zahrbtni, nesramni, konfliktni. Samo zase jim je šlo. Priznam, da se selim zato, ker iščem drugačne, boljše ljudi.« »Potem vas moram na žalost razočarati,« mu odvrne sivobradi. »Ljudje v tem mestu so popolnoma enaki ljudem, ki jih poznate.«

Tako je minilo nekaj časa, nekaj dni in nekaj mesecev. Nakar mimo pride drugi ... »Dober dan, stari gospod. Kako ste kaj na današnji dan?« ga vpraša. »Dobro sem, hvala lepa za vprašanje. Pa vi?« »V mesto sem namenjen. Povejte mi, kakšni pa so ljudje, ki prebivajo tukaj?« ga hiti vprašati, kot da bi spraševal vedeževalko ... »Kakšni pa so bili ljudje, od koder prihajate vi?« mu odvrne starček izkušeno. »Oh, krasni! Res krasni! Moram priznati, da povsod, kamor grem, srečujem same prijazne, darežljive in srčne ljudi.« »Potem imate srečo!« se mu nasmehne starček. »Tudi v tem mestu boste srečevali točno takšne ljudi, kot jih poznate do danes.«

In tako vsak človek, ki spozna nov svet, v njem najde samega sebe.

Vsakič znova. In znova. In znova. (Vir: <https://www.zalozba5ka.com/poucna-zgodba/>)

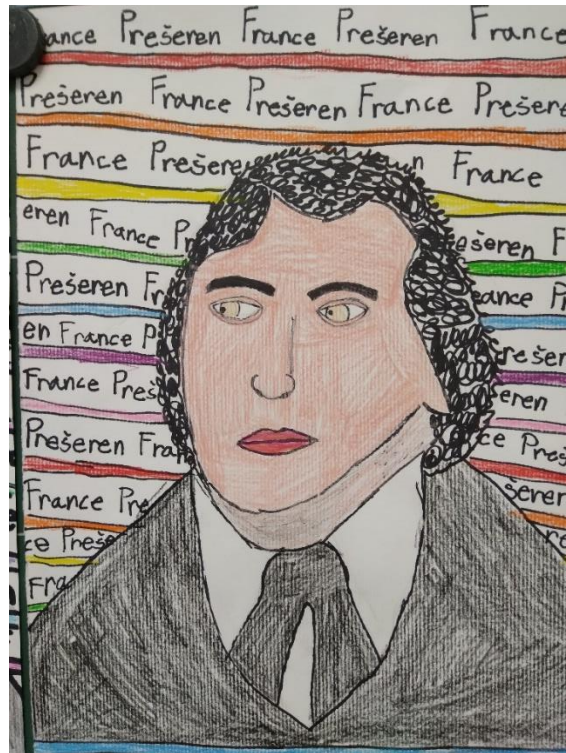
Naj nam bo zgodba v spodbudo, da bomo povsod videli dobro, da bomo videli dobro v sebi in drugih. Tako nam bo vedno in povsod lepo.

Mentorica Nataša Hvala

2. razred

Portreti Franceta Prešerna – likovni izdelki učencev 2. a

Zarja Zidarič, 2. a – Portret Franceta Prešerna

POLETJE

Na kaj vse pomislimo ob besedici poletje?

Počitnice, morje, valovi, morska zvezda, morski ježki, korale, plaža, pesek, surf, bazeni, vodni tobogani, potapljači, igrala na morju, napihljiva blazina, maska za potapljanje, rokavčki, plavutke, plavalni obroč, napihljiva žoga, boa, vesla, razburkano morje, sladoled, senčnik, palme, jadrnice, napihljiva igrala, ribe, ladje, potenje, kopalke, mehurčki, kamenčki, školjke, sonce, toplice, kratka oblačila, poletne obleke, kratke hlače, sončna očala, rojstni dan, cvetlice, limonada, voda, klobuk, slamnik, sončna krema, gibanje, galebi, hoja v gore, sončni dnevi, vročina, živali, čebele, sršeni, komarji, metulji, ptičje petje, pikapolonice, visoka trava, košenje trave, baliranje, sadje, lubenice, ananas, jagode, borovnice, češnje, melone, kolesarjenje, taborjenje, trajekti, izleti v hribe, toplo ozračje, seno, alge, delfini, skale, divja plaža, odbojka, modro nebo, potovanje z avtodom, nalakirani nohti, lak, kapa s šiltom, apartma, ledeni čaj, rjava koža, sončenje, gostilna, bar, kamp, otok, izleti, vodni skuter, vodni čevlji, kajak, poroka, sončni zahod, ledene kocke, senčni dežnik, vodni parki, koktejli, gin tonik, natikači, sandali, karte, koncerti, kanu, mrzle pijače, adrenalinski park, klima, žarki, vila, oljke, krema za porjavitev, ležalnik, podmornica, dan državnosti, prosti dnevi, obiskovalci, druženje s prijatelji, igra, zabava, **konec šole.**

Učenci 2. a

Zarja Zidarič, 2. a – MORSKO DNO

TO SMO MI – črtne risbe učencev 2. a

TO SMO MI

Šolsko leto se je izteklo,
prišli smo do konca,
klepetanju v razredu ni videti konca.

Znamo hitro brati
in s pisanimi črkami pisati.

Računamo do 100,
ne morete nas ogoljufati,
vse 3-krat preverimo,
da pravi so rezultati.

V športnih disciplinah znamo tekmovati,
med seboj si zmoremo tudi pomagati.

Pesmice vesele nam iz grla donijo,
likovni izdelki pa razred nam krasijo.

Radi delamo prav vse šolske stvari,
pri nas v drugem razredu čas res hitro beži.

Za konec povemo

vam prav vsi,
da smo veseli,

da konec pouka sledi.

Mogoče med počitnicami

se še vidimo kdaj,

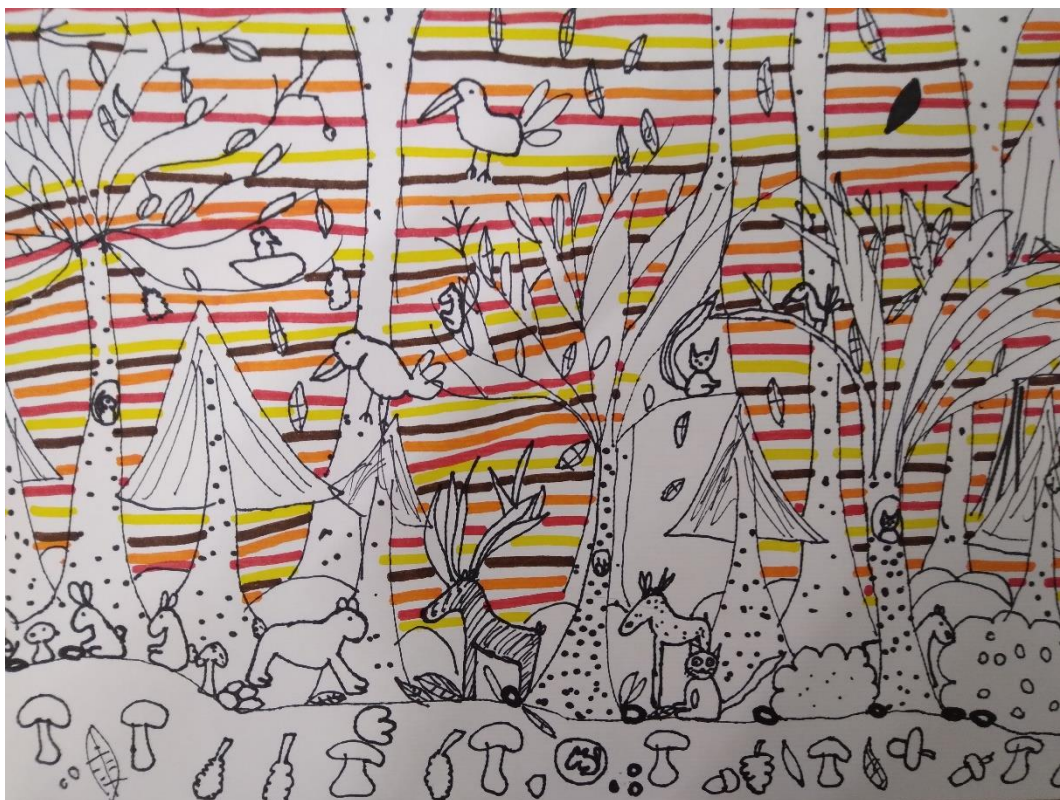
z veseljem pa septembra pridemo nazaj.

Učenci 2. a in učiteljica Dominika

ZASNEŽENO JUTRO

Ko se zjutraj je zdanilo,
našo vas je pobelilo.
Zunaj cel dan pada sneg,
otroci pa hitimo v breg.
Črn lonec, bela glava,
se smeji nam ta pojava.
Ko po bregu mi hitimo,
ni nam mar več za kosilo.

Klara Mihelj, 2. a

2. a – GOZDNE ŽIVALI (črna risba)

4. razred

PISMO SRCA KOT SONČEK SVETA

DRAGI PRIJATELJ

Ozri se v nebo
in glej lepoto to.

Po gozdu se sprehodi
in zapoj ob vodi.

Skoči v čisto reko
in zmoči si obleko.

Posuši jo na soncu in vetru
in nasmehni se petku.

Spretno splezaj na vrh drevesa,
tam opazil boš čudesa.

Upam, da se kmalu spet dobiva
in se skupaj veseliva.

Do takrat pa lep pozdrav,
tvoj prijatelj Miroslav.

4. a razred (ŽOGARIJA, Idrija, 4. 6. 2024)

Anja Bolčina in Lara Gantar, 4. a

Veronika Tušar in Zala Bajt, 4. a

5. razred

KONEC LETA

Zdaj iz šole bom odšla

in v morju plavala.

Ribe bom lovila

in se tudi potopila.

Potem pa se to zgodi,

spričevalo vsak v roke dobi.

Vsak se tudi veseli,

ko z vrečo znanja domov hiti.

Na počitnicah smo JUHU!

V morju delamo GLU – GLU.

Morski ježek zbode me,

jaz zavpijem JOJMENE!

Glej delfin v vodi čofota,

najraje vsak z njim odskaklja.

Z njim prijateljem naproti

po zelo, zelo dolgi poti.

Marina Erjavec, Izabela Novak, 5. a

SPRIČEVALO

Spričevalo je list z oceno,

ko ga pa bereš, si lahko od veselja

razbiješ koleno.

Nekateri so veseli,

drugi pa bi najraje kar

skozi okno odleteli.

Učiteljica je zame vesela,

na Jurčka pa je kar zbesnela.

O, ti Jurček mali,

zdaj se več ne šali.

Drugo leto knjigo v roke,

da ne bo več spet tako.

Marina Erjavec, Izabela Novak, 5. a

MOJE SREČANJE S ČAROVNICO (domišljjski spis)

Neke noči sem sanjala, da me je obiskala čarovnica.

Bila je prijazna in ne zlobnica. Izdelovala je kapljice za prijateljico, ki je bila slepa in sta skregani. Toda po nesreči je pozabila zadnjo sestavino. Zato se mi je zelo zasmilila in odločila sem se, da ji pomagam. Odpravili sva se na dolgo pot, da bi našli zadnjo sestavino.

Najprej sva prispeli do ribnika, kjer sva nabirali žabje krake. V gozdu sva lovili polže in zbirali polžjo slino in čisto nazadnje še smrekovo smolo.

V kapljice sva poskusili dati vsako sestavino posebej. Žabji kraki so prijateljici pomagali videti, a na žalost je bilo vse zeleno. Polžja slina je pomagala samo zlepiti veke. Smrekova smola pa ni pomagala prijateljici videti, je pa zato dobila čudovite rjave oči.

Čarovnica je tuhtala in jaz z njo in iznenada se je spomnila zadnje sestavine. Skrivoma mi je zaupala, da je to prijateljstvo. Prepričati sem morala slepo deklico, da lahko najdeta zadnjo sestavino samo skupaj s čarovnico. Ko sta se čarovnica in njena prijateljica pobotali, je lahko v kapljice dodala manjkajoči del. Obe sta bili veseli in vznemirjeni. Deklica je vzela v roke čarobni napoj in ...

V tistem trenutku sem se zbudila. Staršem sem zaupala svoje sanje. Upam, da bom zvečer spet sanjala, saj bi rada izvedela, ali je napoj deloval.

Iris Podobnik, 5. a

7. razred

CŠOD Rak – spomini 7. r.

Za CŠOD me je zelo skrbelo, kako bo in kaj nas čaka. Ko smo prišli, smo pojedli malico in se razpakirali. Čez cele dneve smo imeli zelo dobre dejavnosti. V spomin se mi je najbolj vtisnil pohod. Ko smo hodili, smo se pogovarjali in se še bolj spoznali. Hrana je bila zelo okusna. Osebje in vodiči pa so bili polni znanja in veselja. Imeli smo kar nekaj prostega časa, ki pa smo ga izkoristili za igranje na ukulele in pospravljanje sob. Nastavili smo hrano za medvede. In zadnji dan smo si ga pogledali na kameri. Tretji dan smo praznovali rojstni dan. Prijateljice in učiteljica so pripravile manjše, a čudovito presenečenje. Imeli smo tudi orientacijo. Zadnji večer smo ob ognju pekli hrenovke, jedli buhteljne, igrali in peli. Po kosilu pa nas je že čakal avtobus. Imeli smo se zelo lepo. Tako dogodivščino bi z veseljem ponovila.

Zbrani spomini učencev 7. b

Žiga Kosmač, 7. b

8. razred

CŠOD Soča – spomini 8. r.

Zbrani vtisi učencev 8. razreda

Katere dejavnosti so ti bile najbolj všeč in zakaj?

- lokostrelstvo, ker se lahko preizkusiš v natančnosti, in plezanje zaradi premagovanja strahu;
- lahkoten orientacijski pohod po Tolminu in spoznavanje živali v domu Soča;
- kolesarjenje, ker smo videli lepe dele Tolmina, poleg tega pa tudi večerni program;
- dejavnost nonina kuhinja, ker smo imeli degustacijo sira;
- kolesarjenje in plezanje, ker imam rad adrenalin in šport;
- plezanje, orientacijski pohod, pohod na Kozlov rob, večerne igre, kvizi – v bistvu mi je bilo vse všeč, saj je bilo vse zanimivo in zabavno;
- plezanje, kolesarstvo, orientacija – vse dejavnosti so vključevale gibanje in so bile zabavne;
- aktivnosti z obvodnimi živalmi, ker smo držali kače, plezanje, lokostrelstvo, ker sta mi športa všeč, orientacijski pohod zaradi družbe;
- ko smo gledali živali (piton, gož, gekon), ker me živali zelo zanimajo in bilo je zelo zabavno;
- najbolj fajn mi je bilo plezanje in kolesarjenje;

- kolesarjenje, plezanje in plazilci, ker je bilo zabavno;
- kolesarjenje, plezanje, prosti čas, ker je bilo zabavno;
- ko smo imeli spoznavanje živali in ko smo močili roke v reko ter tekmovali, kdo dlje zdrži.

Po čem se boš CŠOD-ja najbolj spominjal?

- po plezanju, spoznavanju živali, dobrih sobah in dolgih odmorih;
- v spominu mi bo ostal čudovito preživet teden v lepi naravi in dobri družbi;
- po druženju, večernih igrah, druženju po sobah in dobri hrani;
- po druženju po sobah;
- po besedah »halamuoje« in »šara«;
- po dobri hrani in temu, da smo se vsi skupaj veliko družili ter se kot razred še bolj povezali;
- po tem, da smo se res vsi družili skupaj in se še bolj povezali;
- po druženju s sošolci v naših sobah in po družabnih dejavnostih;
- ker je bilo zabavno in vse aktivnosti so bile zanimive;
- po plezanju in kolesarjenju;
- ko nam je učiteljica plačala sladoled;
- po prostem času in hrani;
- po tem, da sem imela okrog vratu pitona in ameriškega goža.

6. razred

USTVARJANJE V ŠOLI – 6. r.

Ob branju odlomka Kako je Krjavelj s hudičem opravil, ki ga je napisal pisatelj Josip Jurčič, so učenci poskušali Krjavlju pripisati še kakšno drugo prigodo. Pri tem so tudi bolj ali manj sledili Jurčičevemu pripovednemu slogu.

KAKO JE KRJAVELJ PREMAGAL VELIKANA

»To je bil največji velikan na svetu, vam povem,« je čudaško rekel Krjavelj in začel pripovedovati o tem velikanu. »No, kako si ti premagal velikana?« je vprašal Matevžek. »Tako je bilo. Zvečer sem v koči na balkonu sedel za mizo in opazoval gore, ki so jih obletavale lastovice. Kar naenkrat pa se je zaslišalo top, top, top. Vrglo me je na zadnjico in sem pogledal, kaj bi lahko to bilo.« »Ali te je kaj bolelo?« je vprašal Francelj. »Daj, tiho bodi, ti tam!« je naglas rekel Krjavelj. »No, kje sem ostal. Pogledal sem čez balkon in pred mano je stal največji velikan na Zemlji.« »Ali si ga zmeril?« je vprašal en pivski tovariš. »A si ti čuden? Ni tako dolgega metra, da bi lahko izmeril to pošast,« je dejal Krjavelj in pripovedoval naprej. Takoj sem odšel iz hiše in poiskal največje možne kamne.

Uporabil sem vse svoje mišice in začel kamne metati proti velikanu. Kar naenkrat je obležal na tleh in tako sem premagal velikana.

Lara Lukan, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ UČIL MAČKO VOZITI

»Danes mi je moja mačka na glavi prinesla nek karton, pa mi ni bilo nič jasno,« reče Janez. Krjavelj pa: »Veste, veste, to sem ji pa jaz dal. Jaz, jaz. Uganite. Izpit sem ji dal, izpit. Učil sem jo voziti avto.« »Mojo mačko? Mojo ljubo pikico, nikico, likico, mucico, pucico, macico, pakico, ujkico! Ti ... ti ... ti, Krjavelj žabavelj, Krjavelj neumni. Ubil bi jo lahko. Ti ...!« »Ustavi se, Janezek ti. Saj ji ne bi bilo nič. Zraven sem bil.« Janezu je kar prekipevalo od jeze, saj je mislil, da je bilo res, ko je omenil njegovo mucico, ki jo ima zelo rad. »Sva sedla v avto pa sem ji malo pokazal, kaj je kaj. A ona me je gledala, kot da bo morala voziti pred smrtjo. Pa sem ji dal volan. In zdaj – trenutek resnice! Ona prižge motor, pohodi plin in zavija – uganite kam – na avtocesto in na portal na sredi avtoceste. Čudno je bilo to.«

Baje se je mačka vrnila šele po enem mesecu. A so mu verjeli.

Kristina Kenda, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ UČIL MAČKO VOZITI

Krjavelj se je tudi danes odpravil v krčmo, da bi zaslužil, kako žganje ali kozarec vina. »Ali veste, da obstaja ovca, ki zna voziti!« je povedal krčmar spet s tem namenom, da bi Krjavelj povedal kakšno zgodbo. In res, Krjavelj je že začel: »Zakaj pa ne, saj sem jaz tudi svojo mačko naučil voziti.« »No, povej nam kaj o tem,« reče Janez, ki ga zelo zanimajo Krjavljeve pripovedke.

»Bilo je v soboto, ko sem se tako kot vedno sončil na terasi.« »Kdaj si pa imel teraso?« je vprašal Matevžek. Bilo je, ko sem bil star okoli 30 let,« je bil že nestrpen Krjavelj. Mačka Brzostrelka se je motala okoli avtomobila in sem pomislil, da bi lahko mačko naučil voziti. Najprej sem ji povedal, kje sta stopalki za plin in zaviranje, nato pa še, kako se menja prestave. In čez eno uro sva se že peljala po cesti. Brzostrelka je imela sončna očala in vozila na voznikovem sedežu. Jaz pa sem pil limonado in poslušal glasbo.« »Zakaj je tvoji mački ime Brzostrelka?« je vprašal Jožko. »To ni važno,« mu je odgovoril Krjavelj. »No, tako, zdaj je te zgodbe konec.« »Si pa dobro opravil,« je rekel Jožko in mu dal kozarec Jägermeistera.

Ota Likar, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ UČIL MAČKO VOZITI

»V tem mestu imajo mačke očitno dopust ali kaj?« je rekel krčmar. »Ja, pri nas doma kar mrgoli miši. Upam, da ne bo kakšne mrzlice,« je rekel Francelj. »Pazite se pripovedi Krjavlja!« je rekel Matevžek. Tedaj se je Krjavelj res prebudil. Začel je zgodbo najprej šepetaje, nato glasneje: »Mačke pa imajo res dopust! Če pa sem eno naučil voziti kolo in je očitno ona peljala na Havaje.« Krjavelj je svojo mačko Lojzo res naučil voziti kolo. »Sprva sem jo moral podkupiti z mlekom, da je sploh prisegla,« je Krjavelj ponosno povedal. »Začel sem jo učiti, kako je zelo pomembno, da me poslušaj,« je poudaril Krjavelj. Razlagal je tudi o tem, kako zelo so mačke inteligentne. Matevž je vprašal: »Kako so lahko inteligentne, če pa vedno skačejo na cesto, da jih skoraj ubije?« A Krjavelj se ni dal motiti: »Kje sem že ostal?« se Krjavelj poskuša spomniti, kje je ostal s pripovedjo. »No, mačka je sedla na kolo (seveda s čelado) in kolo je bilo otroško, saj je imela prekratke tačice, da bi na odraslem kolesu segla do pedal. Na kolo sem ji pripel še voziček, da bo lahko vozila svoje prijateljice mačke. Naenkrat ji je šlo.« Vsi, ki so bili zbrani v krčmi, so naenkrat samo strmeli in bili navdušeni. Nekdo, ki ga krčmar ni poznal, je rekel: »Ni čudno, da so miši zavzele naše mesto.« Krjavelj pa je bil zelo ponosen na svojo pripoved in si brž natočil še en kozarec vina.

Amadeja Lapanje, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ UČIL MAČKO VOZITI

»Nekega dne sem videl mačko. Takoj sem jo vzel na ladjo. Pokazal sem ji sabljo, klobuk, škornje in suknjič. Na misel mi je prišlo, da bi jo naučil voziti ladjo,« je pričel Krjavelj. »Si jo poimenoval?« ga je vprašal nekdo iz lokala. »Seveda,« je odgovoril Krjavelj. »Ime ji je Popka. Medtem ko je nisem gledal, si je mačka že ogledovala ladjo. Ko sem jo pogledal, se je že držala za krmilo. Rekel sem ji, da mora najprej potegniti ročko, ki je zraven krmila, nato pa prijeti za krmilo in zavijati levo, nato pa desno. Tako dobro ji je šlo, da sem ji dal vozniško dovoljenje za ladjo.« »Pa to sploh obstaja?« je vprašala gospodična. »Seveda obstaja,« ji je odvrnil Krjavelj.

Martin Ruseski, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ ULOVIL PONOČNE TATOVE

Vaščanom je stara zgodba postajala dolgočasna, zato si je Krjavelj izmislil novo. Glasila se je tako: »Nekega jutra v sosednji vasi smo se vsi zbudili brez premoženja.« »Kako si se pa ti tam zbudil?« ga je vprašal vaščan. »Takrat sem tam še živel. Cela vas se je spraševala, kam je vse izginilo. Samo jaz sem bil pogumen, da sem šel tja. Ko sem prispel na vrh, sem gledal in gledal in videl nek dim. Takoj sem se odpravil tja. Hitro sem se ustavil,« je napeto pripovedoval Krjavelj. »Mimo mene so prihiteli trije tatovi.« »Kako veš, da so bili tatovi?« ga je vprašal Tone. »Bili so črno oblečeni, obdani s pištolami. Ko so odšli, sem se odpravil v njihov tabor.« »Kakšen pa je bil tabor?« je vprašal nekdo iz krčme. Krjavelj se ni dal motiti. »Tabor je imel tri šotore. Preiskal sem vse šotore, a zaklada ni bilo. Ko sem že skoraj obupal, sem zagledal skrinjo.« Vsi okrog Krjavlja

so postali napeti, on pa je nadaljeval: »V skrinji je bil ves vaški zaklad. Odneseš sem ga nazaj v vas. Na srečo ni bilo tatov. Vaščani so bili hvaležni.« Tudi poslušalci so bili hvaležni za novo pripoved.

Maks Prezelj, 6. a

KAKO JE KRJAVELJ ULOVIL PONOČNE TATOVE

Krjavelj je stal na ulici, gledal naokoli in si previdno ogledoval vaščane, ki so hodili mimo. »O, da, tatovi pa res niso pogrešani,« je naglas rekel neki gospod in z narejenim nasmeškom poškilil na Krjavlja. Krjavelj se je ozrl, ga pogledal in dejal: »S tem se pa popolnoma strinjam. Jaz sem prejšnji dan ulovil dva nepridiprava. Šel sem obirat smolo v gozd pa sem nekaj zaslišal.« »Kako pa, saj si bil še ob mraku v krčmi,« se je začudil gospod. Na ulici so se začeli zbirati vaščani, da bi poslušali. Krjavelj pa je nadaljeval: »Tako sem šel naprej iskat in spet sem nekaj slišal. Špeh, poha, po, šu je delalo, ko pa me naenkrat zadaj nekaj zgrabi. Jaz sem samo gledal. Potem sem se domislil, da vanj vržem smolo, ki sem jo nabral. In res sta imela smolo na glavi, dobessedno,« je doživeto nadaljeval. »Veste kaj, nič več nista mogla, ko pa sta imela »smolo«. Peljali so ju na policijo, vse zlato pa sem dobil jaz.«

Ela Pavšič, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ ULOVIL PONOČNE TATOVE

»Joj, kako so zoprni ti tatovi! Ni jih možno dobiti,« je rekel Francelj. »Kako da ne?« je rekel Krjavelj. »Saj sem jih jaz ujel. Ko sem se vrnil domov iz Obrščakove krčme, sem se ulegel na fotelj. A nekaj me je motilo, da je neki avto parkiral pred hišo. Nekaj časa sem gledal skozi okno, a naenkrat sem slišal šumenje v ključavnici vhodnih vrat. Splazil sem se do vrat in iz shrambe vzela ponev. Ko je kliknilo, so se vrata začela odpirati. Ko je lopov pogledal skozi vrata, sem ga lopnil po glavi. Padel je na tla. Zvezal sem ga in ga privezal na drevo. Ko je prišla policija, so ga vklenili v lisice in ga odpeljali. In tako sem šel spat.« »Tako je treba,« je rekel Matjaž in vsi skupaj so nadaljevali pogovor.

Jošt Vončina, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ ULOVIL PONOČNE TATOVE

»Spraševal sem se, kaj in kdo je to bil?« je začel pripovedovati Krjavelj. »In potem se ...« »Čakaj, ali si takrat, ko si videl te tatove ali kogar koli že bil doma?« »Da, bil sem doma in sedel na kavču

in zagledal neke ljudi z masko na glavi, ki so strmeli vame skozi okno. Bilo je res strašno, ura pa je bila 10 zvečer. Odšel sem.« »Ali so imeli tatovi črno masko?« je neprestano France prekinjal Krjavlja in ga spraševal, saj ni razumel nekaterih podatkov v zgodbi. Mimogrede, France je bil Krjavljev prijatelj. »Pa saj ni važno,« je rekel Krjavelj. »V glavnem, ob 9 zvečer sem jih zagledal.« »Čakaj, ali ni bila ura 10?« »Ne, 9 je bila! No, malo zatem pa sem slišal, kako nekdo stopa po dolgem hodniku. Bilo me je strah, a se nisem predal. Odšel sem tja in pogledal, kdo je tam. Videl sem tri tatove na mojem hodniku. A imeli so puške in vedel sem, da nimam možnosti. Do enih zjutraj sem se skrival v sobi, a rekel sem si, da zdaj je pa dovolj strahopetnosti. Videl sem tatove.« »Čakaj, ali so bili tatovi oz. roparji videti močni?« »Da, bili so močni, a če sem jaz verjel sam vase, sem bil močnejši od vseh treh. Odšel sem do prvega in mu skočil za hrbet ter ga prestrašil. Zakričal je kot majhna punčka. Opazil sem, da jih bo lažje premagati, kot sem mislil, saj pravzaprav niso tako močni, ampak so bolj strahopetni. Prvega sem izvlekel ven na dvorišče, drugega sem udaril v obraz in mu zavil roko, nato pa potisnil ven in zaklenil vrata. Potem pa še zadnji. Tega pa sem spet prestrašil, a ta očitno ni bil tako strahopeten kot prvi. On me je udaril v obraz tako močno, da sem se dvakrat zavrtel sam okoli sebe. A prijel sem ga za roko in vrat in ga hotel peljati skozi vrata. A vrata sem prej zaklenil in zunaj sta bila sva norca, zato sem ga vrgel kar skozi okno. In jej, uspelo mi je!« »Super zgodba,« je rekel France. »Sedaj sem pa na vrata namestil kar osem ključavnic, da ne bo spet kdo prišel,« je rekel Krjavelj.

Nuša Likar, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ PREMAGAL VELIKANA

Krjavelj in njegovi prijatelji so se zbrali v gostilni in on jim je spet začel pripovedovati. »Ob polnoči sem stal ob morju na straži. Bila je tema. Potem pa sem z ladje videl velikana.« »Prej si pa rekel, da si stal ob morju!« je rekel Janez. Krjavelj je nadaljeval: »V glavnem, bilo je ob morju in videl sem velikana. Hodil je proti meni, jaz pa sem s sabljo zamahnil enkrat, dvakrat, trikrat in ga presekal na tri dele.« »Kako si pa vedel, da si ga presekal na tri dele?« »Kako ne bi vedel, saj je trikrat padlo v vodo.« Njegovi prijatelji so začeli odhajati, zato je tudi on odšel domov.

Iris Kosmač, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ PREMAGAL VELIKANA

Možje so se spet dobili v krčmi. Pa je spet začel Krjavelj. »Veste, predvčerajšnjim se je zgodil čudež.« »Kakšen čudež?« so se začudili možje. »Veste,« je začel, »v torek so iz vasi prijokali otroci. Pa sem jih vprašal: 'Kaj je pa bilo?' Otroci so zastokali: 'Velikana smo videli.' »Pa saj velikani sploh ne obstajajo,« ga je prekinil eden izmed mož. »Obstajajo, obstajajo, saj sem ga jaz ukrotil. Pa sem se odpravil na hrib. Tam sem zagledal jamo. Skočil sem vanjo. Horuk! Tam je sladko spal velikan. V nahrbtniku sem imel sabljo.« »Kako si pa imel sabljo, če je prevelika?« ga je zmotil prijatelj. »Šla mi je noter, pač imel sem velik nahrbtnik. Zamahnil sem s sabljo – švis, šves – pa ga ni bilo več. Ko sem se vračal v dolino, so mi ljudje ploskali in najstniki so mi bili hvaležni.«

»Prej si rekel, da so bili pa otroci.« »Najstniki so bili. Sam se spomnim. V glavnem, vsi so mi ploskali in tistega velikana ni bilo več.«

Eva Filipič, 6. b

KAKO JE KRJAVELJ ULOVIL PONOČNE TATOVE

»Ja, ja, niso več taki časi, kot so bili,« je dejal Krjavelj. Tako se je začelo. Pravil je, da jih je videl opolnoči, tatove seveda. Vsi so mislili, da laže. Dejal je, da se je tisti večer vse začelo in da je dojel, da jih bo treba uloviti. Zjutraj je na mizo postavil velik kos papirja in začel risati načrt. Narisal je tri ogromne pasti. Prva je bila narejena z vrvjo, ostali pa naj ostaneta še skrivnost. Popoldne je imel ravno dovolj časa, da je izdelal past z vrvjo, naslednji dan pa še drugi dve. Za drugo se je zamudil kar štiri ure, saj je moral izkopati ogromno luknjo, in čez je nametal veje in listje. Tretja past pa je bila ogromna škatla in po sredini polna hrane. Zvečer pa je čisto dremoten gledal in čakal s puško v roki. Ob polnoči so prišli. Počakal jih je, da so se ulovili v pasti. Takrat je napel puško in bum bum bum so padli po tleh. »Ali si bil prepričan, da si jih ubil?« je dejal Pepi. »Seveda, kako ne, saj je trikrat padlo po tleh,« je dejal Krjavelj in nato naročil pivo.

Žan Lapanja, 6. b

Brali smo pesem Ušesa, ki jo je napisal Niko Grafenauer. Ušesa so v pesmi poosebljena. Učenci so na podoben način poskušali v pesmih poosebiti še nekatere druge dele telesa.

SRCE

Srce je najpomembnejši del telesa,
saj vedno pazi, da nam življenje ne peša.
Ampak za vsako srce je čas pravi,
saj enkrat zagotovo se bo ustavil.

Ampak brez njega nismo nič,
vedno nam bije tik-tak-tik.
In ko ta zagleda lepega »tipa«,
se njegov tempo še hitreje premika.

Ota Likar, 6. a

ROKE

Roke pri igrinah zlahka bedijo,
a pri domači nalogi prehitro zaspijo.
Po tipkovnici lahko je tipkati,
a težko je domačo naslikati.
Bi raje fornite in minecrat igrate,
zelo zelo raje, kot spate.
A kaj morem, roke so roke
tako za odrasle kot za otroke.

Kristina Kenda, 6. a

USTA

Usta so mala, a velika naprava,
vedno dišijo in vedno govorijo,
brez prestanka klepetajo,
plešejo in se smehljajo.

Vedno so odprta,
razen če česa ne znajo,
vse, kar vidijo, pojejo,
in vse, kar slišijo, povedo.

Taka usta so tožilska usta.
Vedno so srečna in nasmejana,
a vedno tudi tečna,
a nihče jih ne ustavi in ne zapre,
edino, ko strah jih je.

Lara Lukan, 6. a

OČI

Kot kakšni detektivi veliko opazijo,
a ko vidijo nekaj, česar ne bi smele,
težko se potolažijo.

Tudi če ne slišijo, veliko vejo,
še malo bolj, kot sploh smejo.

Najlepši so del telesa,
vedno rade so lepe
in najlepša čudesa.

Eva Filipič, 6. b

OČI

Oči vidijo
in se zaljubijo.
To je organ
in si tudi zaspan.

Ko si zaspan,
nisi kot Peter Pan,
ki ni nikoli zaspan.

Oči niso za duh
in tudi ne za sluh.
Če ne bi imeli oči,
Ne bi videli noči.

Maks Prezelj, 6. a

GLAVA

Glava je velika, okrogla,
majhna, zaspana ali vdana.
Včasih je polna, včasih je prazna,
a nam vedno misliti pomaga
in želje pričara.
Včasih se nam zdi,
da nam glava beži,
a nam hitro nazaj prileti.

Ana Bolarič, 6. b

PLJUČA

Pljuča ves čas zadihana so,
ker brez premora dihajo.

Zelo hitro lahko zbolijo,
še posebej če ljudje tobak kadijo.

Zelo rada jejo kisik,
a še raje izdihujejo ogljikov dioksid.
Zelo so ponosna na svojo avtohtono bolezen,
a zdravnik je glede tega zelo resen.
Postavljena so tam pod ključnico.
Aja, čisto smo pozabili
na tisto bolezen pljučnico.

So vesoljne prvakinje v zadrževanju diha,
med planeti postavil jih je zeleni Miha.
Držal ga je dvajset ur in minute pol,
še dlje kot ameriški počasni vol.

Amadeja Lapanje, 6. a

OČI

Oči so čudesa vseh ljudi,
vedno zrejo v svet
tako na široko,
kot bi bil tudi planet.

Včasih spregledajo vse
in zrejo v nebo,
včasih pa uzrejo tudi tisto,
kar jim ni namenjeno bilo.

Včasih iz njih priteče solza

in naprej po licu zdrsi,
včasih pa le zavijajo,
kot da življenje nič prida ni.

Včasih pa se zasvetijo
iskrice v očeh,
ki nam sporočijo,
kako lep je ta svet.

Ela Pavšič, 6. b

OČI

Oči gledajo, kaj dogaja se nam
in kaj vam.

Vidijo vse skrite stvari,
tudi ko se dan umiri.

In vse, kar vidijo, si zapomnijo,
da se drugič spomnijo,
kaj se je zgodilo in kaj se ni,
ali smo krivi mi vsi.

Oči povedo,
ali žalostni smo,
če veseli smo, odločijo,
včasih celo kakšno solzo potočijo.

A na koncu so oči le nekaj milega,
ki počutijo se krivega,
ker gledajo ves dan,
pa ne vidijo dobrote,
ker imajo same zmote.

Žana Pavšič, 6. b

Ob delu Šola v nedeljo so učenci razmišljali, kako nedelje preživijo semaforji, trgovine, postaje ...

SEMAFORJI V NEDELJO

V nedeljo zvečer
si semafor pripravi kefir,
potem pa spi še en pir.

V trgovini ni več luči,
samo eden ima odprte oči,
ki je že skoraj brez moči.

Na železnici ni ljudi,
saj se vsem nekam mudi,
da nihče kam ne zamudi.

Vlak pa zaspi
in se zgodaj zbudi,
ker je že poln ljudi.

Trgovci se pripravijo
in vse pospravijo
pa še kaj pripravijo.

V ponedeljek se začne
in vsi rečejo: »Neeel!«

Maks Prezelj, 6. a

IZDELKI V TRGOVINI V NEDELJO

V nedeljo so vsi izdelki osamljeni,
v temi in brez ljudi.

Čistilke le ob sobotah čistijo,
ob nedeljah pa počivajo.

Izdelki imajo srečo, ker z njimi
vedno v nedeljo napolnijo police.

Izdelki se najbolj veselijo ponedeljka,
Ker vikend mine
in vedno veliko kupcev pride.

Martin Ruseski, 6. a

SEMAFORJI

Semaforji ponoči počivajo
in se nič ne umivajo.
Stojijo ob cesti
in vidijo nočne živali, ki hočejo jesti.

Včasih pa pride avtomobil,
ki ga vozi moški, ki se ni obril.
A semafor takoj pokaže mu rdečo
in zato imamo zjutraj na cesti vedno gnečo.

Amadeja Lapanje, 6. a

NEDELJE NA ŽELEZNIŠKI POSTAJI

Skrivnostne so nedelje,
vse izgine, vse se odpelje,
vse je prazno, vsak takrat spi,
še na železniški postaji ni množic ljudi.

Če sprehodiš se skozi perone,
vsak drugi ti pravi tako veselo,
kot da bi ti dal bonbone:
»Veš, vlak se ob nedeljah
v svoj svet odpravi.«

Vlak se odpelje sam v lunapark
in cirkus strašen,
se odene v dim drugačen,
saj tam dan je lep, ne oblačen.

In se pelje lahkotno kot pero,
se ob jezeru spočije,
res vlaku je lepo.

Se trudi in sopiha,
čez mostove kiha,
ampak brez ljudi,
sam je vlak z vlaki,
se mu nikamor ne mudi.

Nato zavije v predor,
kjer spije še kavo,
kjer ga strašna misel prebudi,
da po nedelji vedno prihiti ponedeljek.

Ela Pavšič, 6. b

SEMAFORJI PONOČI

Ponoči, ko vse že spi,
se prebudijo semaforji.
Rdeča, rumena, zelena
sem ter tja in se odpravijo
delati nekaj zvitega.

Čez cesto se odpravijo
in vse nočne živali
z rdečo lučjo ustavijo.
In ko plačajo svojo kazen,
se jim zelena luč prikaže.

In tako se z žepi, polnimi denarja,
odpravijo naprej in se veselijo,
kot da ni mej.

Kupili si bodo lahko ferari
in tako svoje premoženje kazali.

Eva Filipič, 6. b

TRGOVINA V NEDELJO

V trgovini v nedeljo
police so prazne,
ker teden je bil dolg
in prinesel je polno denarja.

V nedeljo zvečer
trgovina police naloži
in do naslednje nedelje
vse do zadnjega razloži.

Jošt Vončina, 6. b

SEMAFORJI PONOČI

Ko noč se spusti,
ko so vsi doma,
semafor zažari
in dobro se ima.

Ko noč postane tiha
in siva, prihaja trenutek
za posebno dejanje.

V noči skrivnostni,
ko čas se ustavi,
masaža nežna mu dušo popravi,
semafor spet živi,
čeprav mirno stoji,
kasneje pa spet zaspi.

Semafor zjutraj se prvi zbudi,
na križišču pa on spet zablesti.
Čez dan se vrti uro za uro,

saj vsi ga nujno potrebujejo.
Zvečer pa spet gre na masažo.

Nuša Likar, 6. b

TRGOVINA V NEDELJO

V soboto, ko trgovina vrata zapre,
v njej se prava zabava začne.
Igrače takrat vse oživijo
in na policah nič več ne sedijo.

Punčka po hodniku z avtom divja,
žogica skače sem ter tja.
Kocke visok stolp so zgradile,
ostale igrače so ples priredile.

V nedeljo zvečer se igrače umirijo,
v ponedeljek tako na policah sedijo.

Žan Lapanja, 6. b

MOJSTRA NAOČNIK IN OČALNIK – V VERZIH

Naočnik in Očalnik sta bila
mojstra detektiva,
v vse sta nos vtaknila,
v planinski koči prenočila.

Ko skoraj sta zaspala že,
sta slišala, da nekdo po strehi tam koraka.
Zaprla sta okna vsa in pipo pokadila,
da bil je le veter,
sta si govorila.

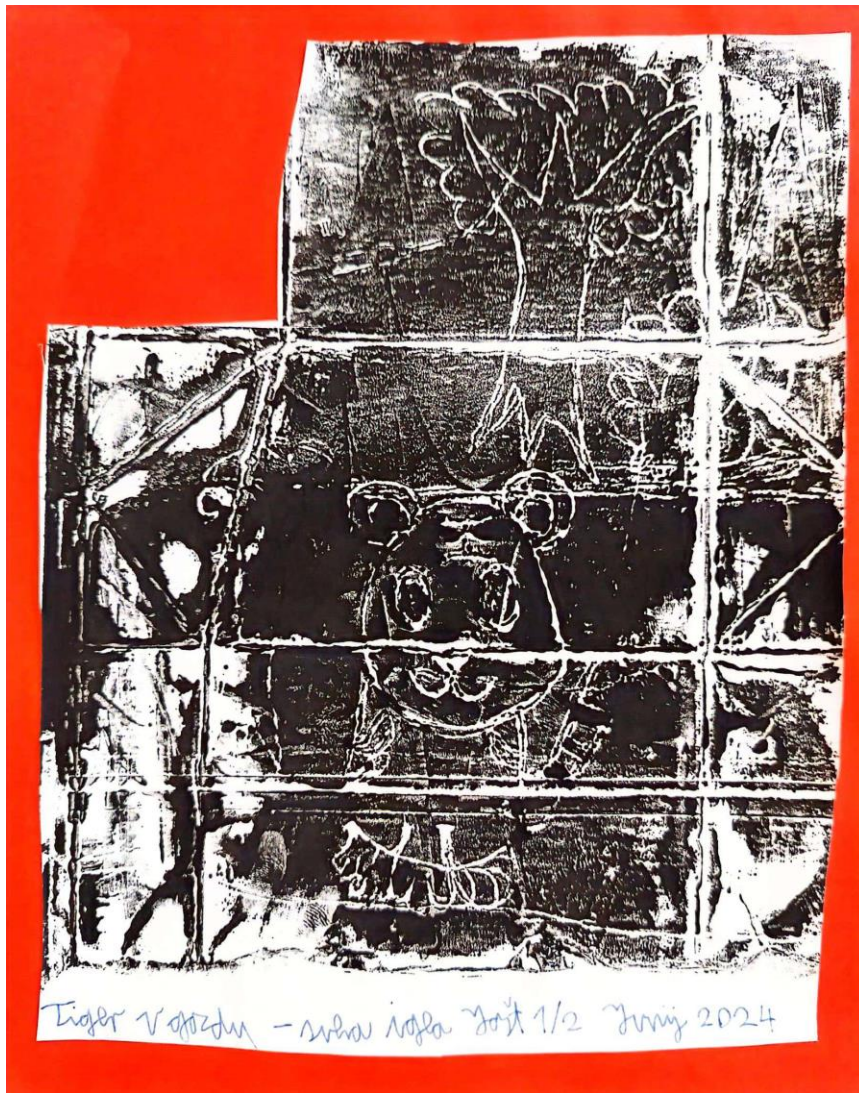
Že utonila sta v svoje sanje prav sladko,
ko neznani leteči predmet
osvetlil je nebo.

Skoraj sta že stala
na krovu posadke iz galaksije,
ko zbudila sta se iz svojih sanj
in ugotovila, kot da jima srce v isti glavi bije.

Vse sta enako doživela,
oba pot k vesoljcem imela.
Tedaj začne se bližati postava,
velika kot pika.
A glej, zdaj je res že velika.

Nato mojstra detektiva preučila sta,
kaj se jima je pripetilo.
Ali so bile le sanje?
Ali se jima je vse res zgodilo?

Ela Pavšič, 6. b

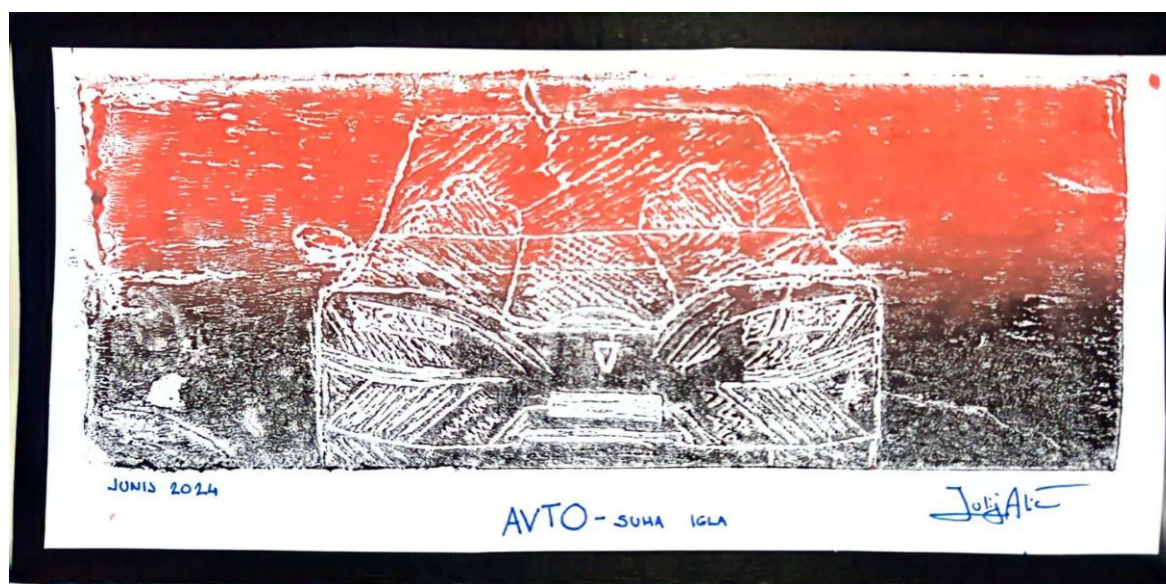
Jošt Kosmač, 8. a

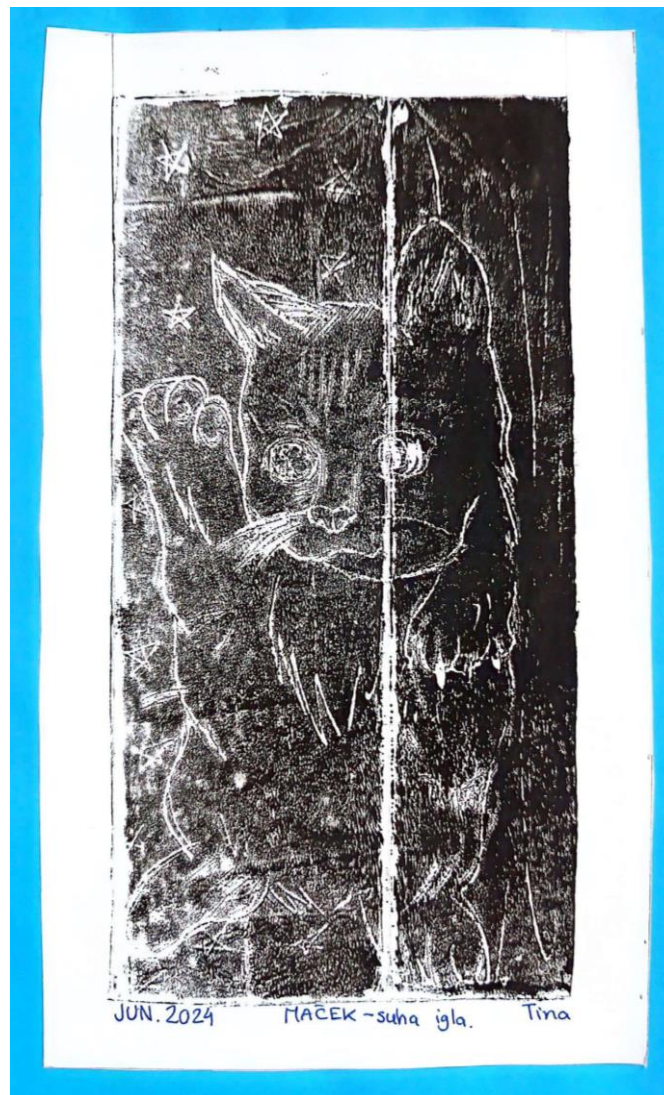
Maruša Bevk, 8. a

Kristjan Saksida, 8. a

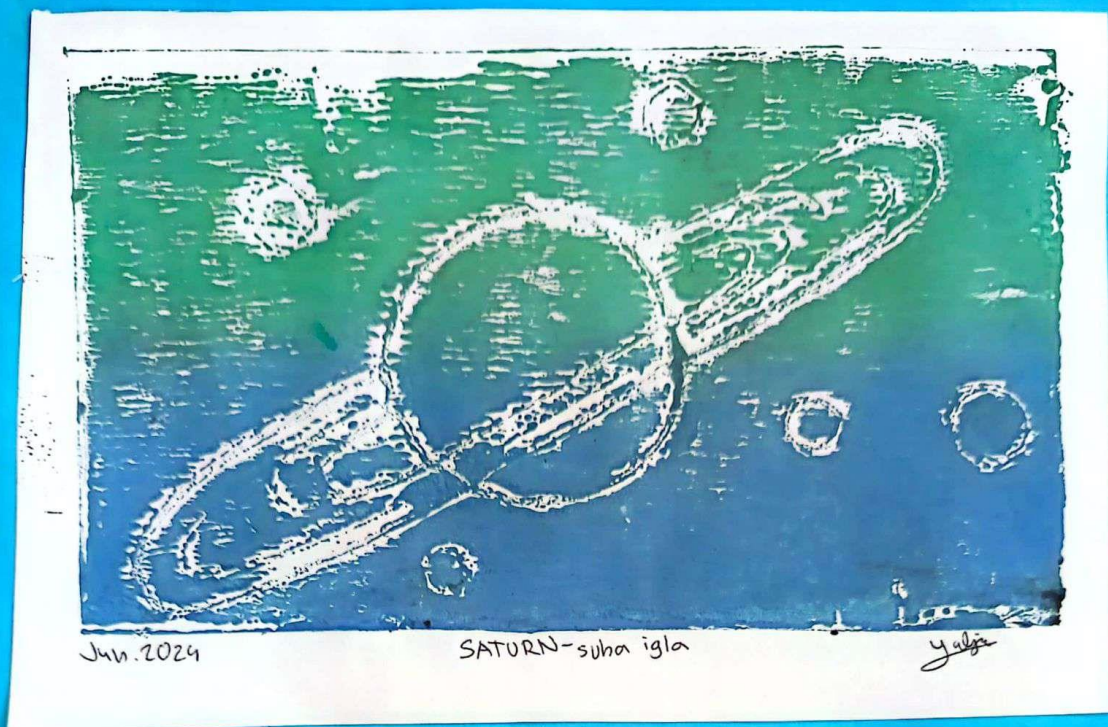
Julija Alič, 8. a

Tina Krapež, 8. a

Neža Mohorič, 8. a

Julija Čuk, 8. a

LITERARNI PRISPEVKI Z LITERARNEGA NATEČAJA TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE

Poleti leta 1991 je v Sloveniji potekala vojna za osamosvojitve Slovenije od Jugoslavije. Zapis je nastal po pripovedovanju moje mame in dedija.

Na naši domačiji, kjer je skupaj živela razširjena družina moje mame, je junija že potekala košnja. V razširjeni družini sta bila dva odrasla moška, moj dedi ter mamin stric, mamina stara mama, mama moje mame ter moj stric. Mama in moj stric sta bila v tistem času še otroka, stara 6 in 7 let. V tem času so imeli pokošenih kar nekaj travnikov. Potrebno je bilo ročno obračanje sena in spravilo.

Moj dedi je opravljal službo šoferja kamiona po tujini. Med tednom ga ni bilo doma. Tiste dni je bil nekje daleč v tujini, ampak se je vseeno odločil, da na dan petka 'prištopa' domov, da bo vikend lahko preživel s svojo družino.

Ko je prišel domov, so domači že obračali seno z grabljami na travniku za hišo. Hitro je priskočil na pomoč. Niso dolgo obračali seno, ko je mimo pripeljal mož z motorjem, se ustavil, ga poklical dol s senožeti ter mu izročil poziv, da se mora zglasiti v kratkem na zbornem mestu v Idrijo. Poziv je dobil tudi mamin stric, ki je bil takrat v službi v Idriji. Domači so bili pretreseni nad pozivoma.

Na domačiji sta ostali samo dve ženski in dva majhna otroka ter več senožeti na pol posušenega sena. Ni bilo lahko, ampak moja stara mama je bila energična in pogumna ženska, znala je tudi kositi s kosilnico in voziti traktor.

Več dni nista vedeli, kje sta moška na straži in kaj se z njima dogaja. Nekako ji je le uspelo izvedeti po nekih vezah, kje se nahajata, kaj se z njima dogaja pa ne. To je trajalo kar tri dni. Doma je bilo potrebno seno nekako posušiti in spraviti na senik ter nadaljevati s košnjo ostalih senožeti. Ženski sta nadaljevali košnjo in spravilo sena kakor sta le lahko. Pomagala sta tudi otroka. Na pomoč so jima priskočili tudi sosedi in prijatelji.

Po desetih dnevih bojevanja je Sloveniji le uspelo postati samostojna in neodvisna država. Dedek in mamin stric pa sta se srečno in varno vrnila domov.

Tajda Podobnik, 7. b

SPOMINI NA OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Triindvajsetega decembra 1990 je potekal plebiscit oziroma glasovanje ali naj Republika Slovenija postane samostojna in neodvisna država. Čez tri dni (šestindvajsetega decembra) so bili razglašeni rezultati. Plebiscit je imel 93,2 % udeležbo. Za samostojno in neodvisno Slovenijo se jih je odločilo 95 %. Petindvajsetega junija 1991 pa so vsi trije zbori slovenske skupščine sprejeli več zakonov, s katerimi je skupščina razglasila samostojnost Republike Slovenije. Naslednji dan so na

Trgu Republike v Ljubljani slavnostno razglasili neodvisnost Slovenije. Dvignili so svojo zastavo in zapeli svojo himno. Proslavo so posneli in jo predvajali po televiziji in radiu. Ljudje so se veselili, a naslednji dan se je to vse spremenilo ...

Silvij je s svojo ženo Leo zaskrbljeno sedel pred televizijo in gledal nujna poročila o tankih na cestah. Medtem pa sta se zunaj igrala njun sin Lenart in njegov prijatelj Marjan. Skrivala sta se v grmu ob cesti in videti je bilo prav smešno. Oba sta se tiho pripravljala na napad na tanke. V rokah sta imela borovnice, ki sta jih imela za municijo. Spraševala sta se, ali bo to dovolj, da prebije trd oklep tanka. Imela sta tudi lok, ki sta ga izdelala iz leske, fračo in dva pihalnika. Skratka, bila sta pripravljena na napad. Silvij in Lea sta zaskrbljeno gledala otroka skozi okno. Lenart je imel še mlajšo sestro Veroniko, ki se je takrat igrala v svoji sobi. Enajstletni Lenart in šestletna Veronika sta Silviju in Lei pomenila vse na svetu, zato sta razmišljala, kako naj ju zaščitita.

Mnogi njihovi znanci, prijatelji, sorodniki so bili vpoklicani v Teritorialno obrambo Republike Slovenije. Med rezerviste je bil vpoklican tudi Lein brat Danijel. Vsi ostali so ta čas opravljali svoje službe naprej. Ko je bilo najbolj ogrožajoče, je bila Lea edina in dežurna v Psihiatrični bolnici Idrija, Silvij pa na sodišču v Ljubljani. Za zaustavitev tankov so bile na cesti postavljene blokade. Prav zato se je Silvij peljal kot sopotnik v rešilnem vozilu Zdravstvenega doma Idrija. Peljal se ni po glavni cesti, temveč po lokalni čez Dole in Zavratac preko Rovt in Horjula. V službi so jih seznanili z zakloniščem, ki so ga v desetih dneh, na srečo, uporabili le enkrat. Za naslednje dni so se dogovorili, da vsi uslužbenci, ki so doma izven Ljubljane, ostanejo doma.

V naslednjih dneh so se začeli spopadi zaostrovati. Na dvorišču današnje Hidrie je bil v petek, 28. 6., odred idrijske teritorialne obrambe. Njihov poveljnik je bil oče Lenartovega prijatelja. Kljub temu da sta bili Rotomatika in Slovenijales možni tarči bombardiranja, vojnih dogodkov v naši okolici ni bilo. Zaradi bližine teh tovarn je Silvij pripravil zaklonišče v kleti. Na edino okno so prislonili vreče, ki so jih napolnili s peskom. Skupaj so v klet prinesli nekaj zaloge hrane, prenosni plinski gorilnik, tranzistorski radio, baterijsko svetilko in spalne vreče. Lenart je bil v pripravljanju zaklonišča zelo navdušen, saj se takrat še ni zavedal, da vojna ni zabavna in ima zelo hude posledice. Njegova sestra Veronika pa je bila mlajša in dogajanja niti ni razumela.

Razmere so se slabšale, kar je Silvija in Leo prisililo v razmišljanje, ali naj odpeljeta Lenarta in Veroniko izven države. Na srečo se je vojno stanje v desetih dneh umirilo in to ni bilo potrebno. Namreč če bi bil Lenart odpeljan v Nemčijo k bratrancu svojega očeta, danes mene ne bi bilo tukaj in ne bi pisala tega zapisa.

Danaja Šinkovec, 7. a

VOJNA ZA OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE (zmagovalni spis)

Opravil sem pogovor s svojim očetom Robertom Mihevcem, ki je v času osamosvojitve živel na Drenovem Griču. Povedal mi je, kaj se je takrat dogajalo in kako se je medtem počutil.

Večer po dnevu osamosvojitve v sredo, 26. junija, so bile proslave po vsej Sloveniji. Že naslednji dan zjutraj pa so šli tanki JLA (Jugoslovska ljudska armada) iz vojašnice na Vrhniki v Ljubljano ter v Logatec. Na Vrhniki se je pokvaril prvi, drugi pa na Brezovici. Na poti proti Ljubljani so se

razdelili, nekaj jih je šlo na Brnik, nekaj pa naprej v Ljubljano. Tisti, ki so šli v Logatec, pa so bili zaustavljeni pred Strmco pri Logatcu. Tam so streljali v drevesa. Takrat je delal v tovarni, kjer je vozil tovornjak. Delavci iz tovarne na Vrhniki so vozili tovornjake na mostove in ceste, jih tam pustili, da so služili kot barikade, in tako so zaprli pot iz vojašnice. Po nekaj dneh so prišla letala JLA, ki so streljala na barikade in tovarno. Še isti dan je iz vojašnice prišel tank in streljal na barikade, ki so jih postavili. Istočasno so helikopterji začeli leteti v vojašnico in nazaj v Ljubljano. Bilo je zelo napeto, saj niso vedeli, kaj z njimi prevažajo. V naslednjih nekaj dneh pa je Teritorialna obramba Republike Slovenije osvojila veliko skladišče orožja JLA, ki se je nahajalo v Borovnici. Ta je pripeljala orožje na Drenov Grič in nato so ga začeli stražiti v Sinji Gorici, ker so se bali, da bodo vojaki šli peš od vojašnice proti Ljubljani. Vojaki pa so nastavili mine na ceste ter pod mostove, da bi preprečili morebitni preboj tankov ter preprečili pot proti Ljubljani. Veliko orožja so skrili po več kmetijah okoli Drenovega Griča, kjer je takrat še vedno potekala straža. Drugo noč po osvoboditvi skladišča orožja v Borovnici pa je JLA odvrгла svetleče rakete in v bližino pripeljala na Pokojišče svoje vojake, da bi ponovno zavzeli skladišče. Ker pa je bila noč in terena niso dobro poznali, so se kljub svetlečim raketam izgubili in namesto da bi prišli v Borovnico, so prišli v Cerknico. Bilo jih je strah, saj niso vedeli, kaj se dogaja. Po nekaj napetih dnevih in nočeh pa se je vse skupaj počelo počasi umirjati. Tako se je vojna končala po 10 dneh v soboto, 7. julija.

Mislím, da je bil oče zelo pogumen in prav tako vsi, ki so bili takrat udeleženi v tem. Imeli pa so srečo, da se je vse skupaj končalo v tako kratkem času. Upam, da je bila to zadnja vojna v Sloveniji.

Kristjan Mihevc, 7. a

Klara Magajne, 9. a

LITERARNI NATEČAJ – ŠINKOVČEVI DNEVI POEZIJE 2023

Tudi letos smo sodelovali na Šinkovčevih dnevih poezije. Objavljamo vse poslane prispevke.

KNJIGA

Ne beri kar tja v nedogled,
občuti, kar knjiga ti da,
saj nič ne pomeni "na prvi pogled"
niti pesmica ta.

Zato ne sodi po platnici,
monotoni ali barviti,
sodi po stranici,
veselo odprti ali skriti.

Saj knjiga zna prikriti žalost,
bolečino in trpljenje,
zna prikriti vsako radost
ter svobodo in veselje.

Vsaka misel, še najmanjša,
ti pod prsti šelesti,
vsaka stran, še najkrajša,
spet se v drugo spremeni.

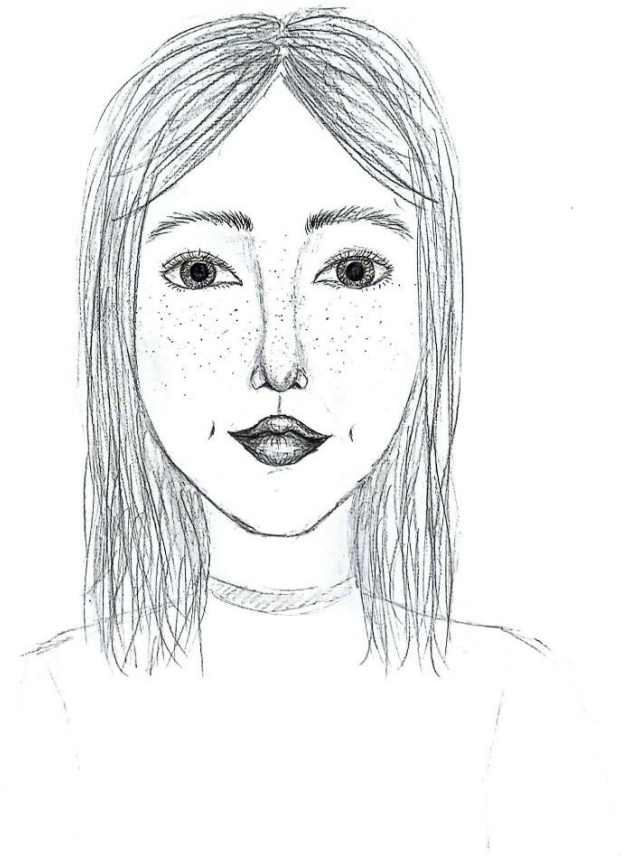
Nova stran, novi cvetovi,
moja dlan greje se v tvoji.
Vse te barve, v mislih prelite,
vse skrivnosti, v poglavjih skrite.

In pri koncu knjige stare
spet se vidi le platnico

in na vrhu tam omare
spet se vrne na polico.

Neža Mohorič, 8. a

(Učenka je prejela 3. nagrado v svoji kategoriji)

Neža Mohorič, 8. a

JAZ KOT JAZ

Ta čuden svet me sploh ne razume,
življenje kvari moje nore ume.
Počutim se, kot da mi »lajf« razpada,
negativa – moja slaba je navada.

Jaz človek sem, ki ne verjame,
sam sebi koplje nove jame.
Moja slaba pač je negativa,
a kdaj iz mojih misli dobro se izliva.

Jaz hočem, da je vse perfektno,
pospravljat' se mi ne da, povem direktno.
Vse bi moralo biti po pik'cah,
tako kot na spletu in na slik'cah.

To sem pač jaz kot jaz,
nikoli ni vroče, ne zebe in ni mraz.

Kristina Kenda, 6. a

ČAS

Čas teče, a ga ni,
čas teče
in zato se nam mudi
in zaradi časa vsak enkrat za večno
pod šopkom rož zaspi.

Časa ne moreš vrteti nazaj,
saj so to nemogoče misije.
Lahko samo mirno opazuješ,
kakor ura tiktaka in bije.

Ura vedno bije naglas,
ko se ti mudi
in tudi, ko se ti nekaj tako lepo zdi,
a nekaj vedno te vleče naprej
do tistih najbolj skrivnostnih mej ... in to je
čas.
Mrzel in temen, skrivnosten
kot mraz.

Kot mraz, ki med zobniki šumi
in se s popotniki smeji.
Ti zobniki vladajo vsemu svetu
in nekaj, kar jih žene, je pošast.
Ta nikoli ne izgine, saj je to za nas
nepredvidljiv, neskončen čas.

Ela Pavšič, 6. b

(Učenka je prejela 2. nagrado v svoji
kategoriji)

IZGUBLJENI GOZD

Tam zadaj, za Zemljo vile in škrti plešejo.
Gobe rastejo zelo, čez hiše visoko zdaj gredo.

Mi na Zemlji smo, škrti v izgubljenem gozdu diamante iščejo.
Zjutraj te mavrica zbudi, tebi na čarobne dogodivščine se mudi.

Bleščice te mudijo, drevesa tebi govorijo.
Vile magijo čarajo, nas ljudi nič ne marajo.
Mi ljudje se nad življenjem jezimo, za izgubljeni gozd nič ne vemo.

Škrati na Zemljo gredo, nekaj zvitega ušpičijo.
Ti ljudje jezni so, a za škrate ne vedo.

V izgubljenem gozdu vedno se zabavamo,
Nikoli dolgčas ni, se učimo ter čaramo.

Eva Filipič, 6. b

SPOMINI

Spomini nam v glavi bežijo, včasih na dan priletijo.
Včasih je kakšen preveč, ki noče iz glave nam preč.

Spomini so res zapleteni, včasih preveč prepleteni,
med sabo vsi so drugačni, nekateri prav nič privlačni.

Lepih se radi spominjajmo in jim prihodnost pogrinjajmo,
grdih spominov ne marajo, zato se v glavah starajo.

A nekaj zapomnite si vi, spomini pomembni so vsi.

Žana Pavšič, 6. b

NATEČAJ EVROPA V ŠOLI: **DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA**

V šolskem letu 2023/2024 so učenci sodelovali na likovnem in literarnem področju. V letošnjem natečaju smo razmišljali o vsakodnevem kakovostnem sobivanju z ljudmi v svoji bližnji in širši okolici. Kako lahko že s preprosto prijaznostjo, medsebojnim razumevanjem in drobnimi dobrimi deli prispevamo k složnosti in boljšemu vsakdanu.

Šola je na regijski nivo poslala 9 likovnih del in 4 literarna dela. Tam so izbrali avtorje, ki so se s svojimi deli najbolj izkazali.

Strokovna komisija natečaja je na nacionalno raven natečaja poslala tudi dela dveh naših učencev.

Lars Rupnik, 2. a – LEPO JE POMAGATI, likovno delo (črtna risba) –

mentorica: Dominika Jereb Skrt

Kristina Kenda, 6. r – DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA, literarno delo (pesem) – mentorica: Nataša Hvala

Izbrana likovna dela, ki so bila izbrana na šolskem nivoju in poslana naprej na regijski nivo natečaj.

Lars Rupnik, 2. a – LEPO JE POMAGATI

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Dobro se z dobrim vrača,
lepa beseda hitro poplača.
Poberi liste, nasmehni se,
glej, sneg in sonce zunaj je.

Ne boj se, le poberi se,
odpri srce, veseli se.
Žalost zdaj preteklost je,

odpri srce, veseli se.

Nekomu lahko polepšaš dan,
koga dvigneš gor, s tal.
Usta v nasmeh si »dej«,
zvezdnato nebo je, glej.

Kristina Kenda, 6. a

Na natečaj smo poslali še naslednje zapise.

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Živel je neki gospod, malo drugačen kot ostali. Imel pa je talent, kakršnega ni imel nihče. Slikal in risal je tako lepo, da nisi mogel prepoznati, kaj je narisano in kaj je fotografija. A njegov talent je cenila le stara veverica, ki je živela z njim na obrobju gozda. Gospod še nikoli ni videl mesta, saj si ni upal vanj. Vedel je, da ga iščejo in da se mu ne bo zgodilo nič dobrega. Veverica mu je večkrat povedala, da v mestu živi gospa in da ni človeka, ki ga ne bi mogla prepričati, da naj mu stori kaj žalega. Zgodbe je pripovedovala vsem prebivalcem in ti so jo zato zelo cenili. Stara dobra veverica pa ni prenesla, da njenega gospodarja sploh ne opazijo, ko pa ima tak talent. Zato je neke noči po posvetu z gospodarjem odskakljala do mesta. Ni hotel biti slaven, le hotel je pomagati ljudem in zato ga ženska ni marala. Veverica je skočila na okensko polico in opazovala prepir v temni dnevni sobi. Malo je še pogledala, nato pa odskakljala v gozd. Končno se je zvezdnato nebo spremenilo v jutranjo zarjo. Veverica je, kar se da hitro, zbudila gospoda in ga naprosila, naj naslika ljubezen. Pozno popoldne je mož naslikal še zadnje srce in umetnino pokazal veverici. Navdušeno jo je spravila v duplino in se še isti večer odpravila v mesto. V sobi se je še vedno slišal prepir. Pozvonila je in postavila sliko pred vrata. Šla je do druge hiše in do tretje, kjer jo nekdo glasno jokal. Ampak ni se slišal samo jok, temveč govor neke gospe, ki jim je ponujala najdražje stvari, zato da najdejo tega gospoda. Veverica je spet prosila gospoda, naj naslika nekaj. Tokrat si je zamislila veselje. Naslikal je veselje in zvečer je zopet lahko opazovala srečne ljudi. Nekaj dni je hodila v mesto in opazovala meščane. Tako je njen gospodar vsak dan slikal enkrat srečo, drugič žalost in tretjič igrivost. Ljudje niso vedeli, kdo stoji za tem. Vsi so hotel slike, nihče pa ni več hotel pomagati gospe v zle namene. To jo je zelo jezilo. Začela je uničevati umetnine, ki so osrečevale ljudi, in celo noč stražila mesto. Veverica je kot vsak večer nesla sliko mesto, a tokrat jo je zlobna ženska ujela. Rekla je, da če ji ne pove, kje živi gospod, jo bo spekla in iz nje naredila kosilo. Veverica ga ni izdala, samo nekako je pobegnila. Gospodu ni imela časa razlagati, kaj je storila s slikami, samo nekako ga je zvelkla v mesto. Ljudje so čudno gledali in hoteli slike, ki jim jih je mož z veseljem narisal. Nato pa je pristopila gospa. Na ves glas je vpraša mesto: »Kdo je boljši, jaz ali on?« Vsi so bili za gospoda. Lepo jim je slikal, ti pa so mu dajali hrano in tudi veverica ni bila lačna. Imeli so ga za najboljšega slikarja na vsem planetu. Naslikal jim je vse, kar so hoteli in da je pomagalo, in prav to je gospoda najbolj veselilo. Poleg vsega tega pa je imel veverico, barve in čopič in samo to je zadostovalo, da je lepo živel. Nekega dne je celo gospe narisal ubogljivost in prijaznost in tako je bila tudi ona postala taka kot vsi ostali. Vsi so se smejali ob njenem pogledu na sliko in njeni prijaznosti, še posebej pa veverica. Z nasmehom je dejala s mu gospodarju: »Vidiš, pomagal si ljudem in delal dobro, zato zdaj oni delajo dobro tebi!« Gospod se je nasmehnil, pobarval svojo roko in veveričino tačko in oba sta jo odtisnila na papir. Tako so storili tudi vsi meščani in na koncu je še mož imel sliko, ki ga je osrečila, in ob vsakem pogledu nanjo se je spomnil na dobre ljudi in pomislil na veveričine besede, da se dobro z dobrim vrača.

Ela Pavšič 6. b

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Dobro se z dobrim vrača,
v srcu vedno ostaja
svetloba, ki jo delimo,
vedno dobro naredimo.

Z nasmehi, ki jih podarimo,
tudi sami sebe razveselimo.
Z ljubeznijo, ki jo širimo,
jezo tiho mirimo.

Dobrota je kot sončni žarki,
ki vsemu svet svetlika.
A ko ta ugasne,
nebo in zvezde so jasne.

Dobro se z dobrim vrača,
vedno je kot igrača.
A ko ta se pokvari,
mi postanemo stari.

A še vedno ljubezen je v nas
in sončni žarki
se spet prebudijo
ter osvetlijo vas.

Eva Filipič, 6. b

Dobro se z dobrim vrača.
A nekateri mislijo, da je to le trača.
A verjemite, to se splača.
Ti storiš nekaj dobrega za nekoga,
on stori nekaj dobrega zate,
čeprav je to le igrača.

Če si prijazen in lepo govoriš,
nekaj takega tudi nazaj dobiš.
Ko pa grdo govoriš in misliš samo nase,
ti drugi vrnejo enako in vzamejo tisto,
kar si hotel zase.

Zato bodi dober in lepo se obnašaj.
In s tujo se slavo raje ne ponašaj.
Enako nazaj boš dobil
in vse izgubil.

Amadeja Lapanje, 6. a

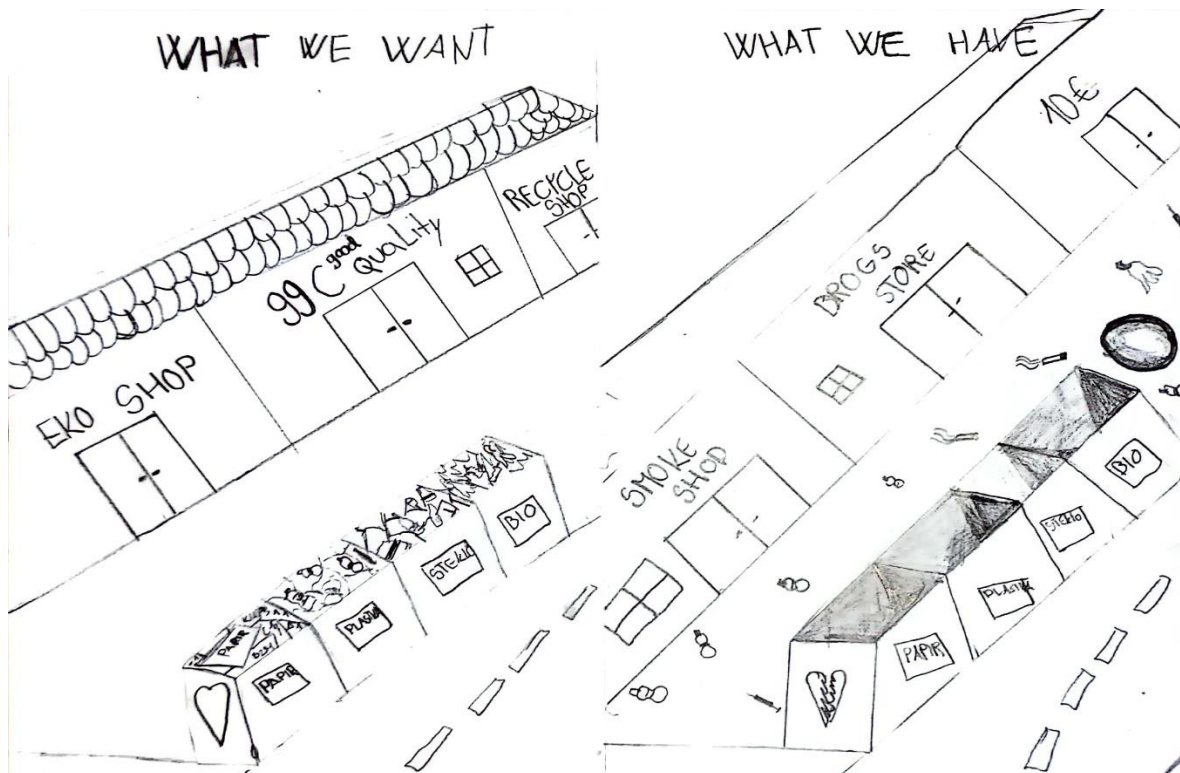
Žana Lapajne, 9. b

PROJEKT BRANJE – MOJE SANJE

V okviru projekta so učenci razmišljali o našem odnosu do okolja, narave in posledicah, o vsem, s čimer lahko prispevamo k zmanjšanju ogljičnega odtisa ter o pomenu gozda za naše življenje. Svoja razmišljanja so nekateri tudi ubesedili in narisali.

Grega Strel, 6. b

Kris Medved, 6. a

MOJE SANJE

Moje sanje so preproste,
 lepe, nežne in vedno srečne.
 Moje sanje so resnične,
 same lepe želje so,
 ena največja želja je lep svet.

Skupaj lahko to uresničimo.
 Vsi bomo srečni, ker naš svet lepši bo.
 Če nekaj dobrega bomo naredili,
 svet dobil bo krila,
 s temi bo poletel v lepše življenje.

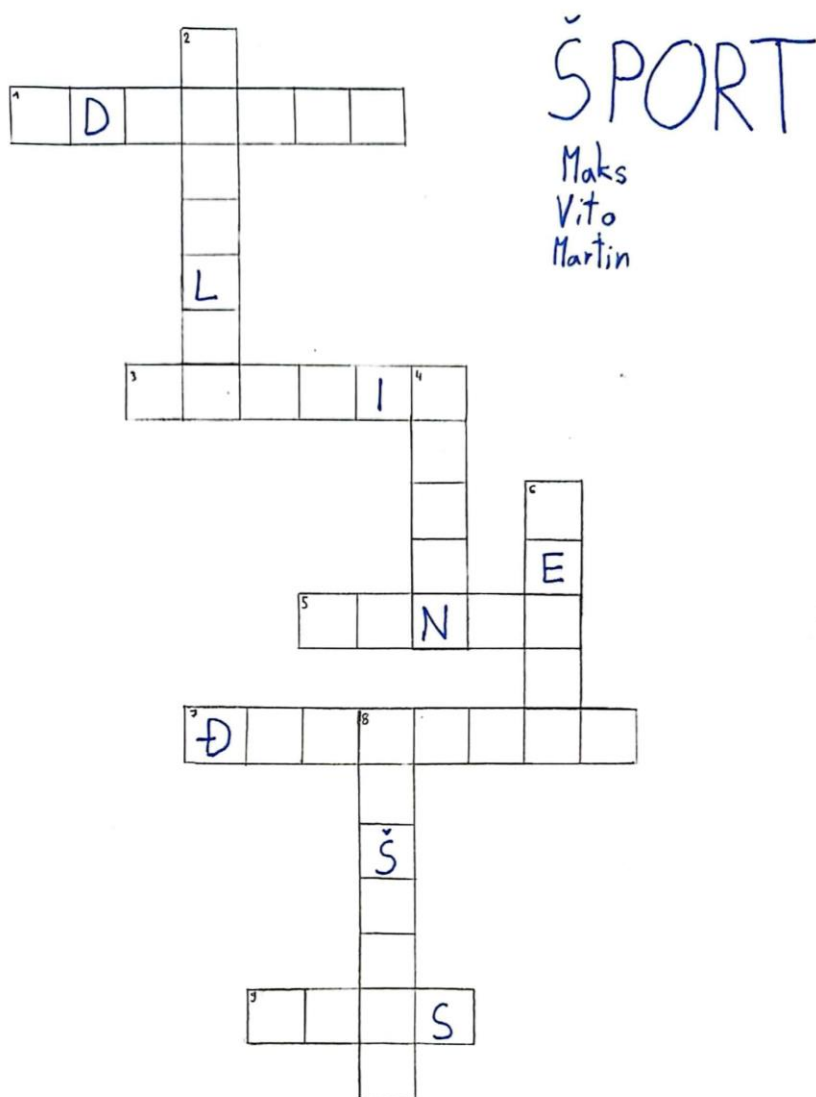
Vsi si želimo, da bi svet eko bil.

To res lepo bi bilo.
 Zmanjšajmo porabo,
 za nekaj časa zaprimo tovarne,
 da šle bodo na dopust.

To še ni vse, še veliko si želim,
 ampak ker pesnik svoje rime skriva,
 bom tudi jaz svoje želje.
 Prosim vas, uresničite
 eno od mnogih želja sveta.

Lara Lukan, 6. a

RAZVEDRILO

1. Odbijanje z roko čez mrežo.
2. Cristijano ...
3. Košarkaš Luka...
4. Idrijski nogometaš Adam Gnezda...
5. Odbijanje z loparji čez mrežo.
6. Lionel...
7. Tenisač Novak...
8. Metanje v obroč
9. Tajski...

Križanko so sestavili Maks Prezelj, Aleks Gnezda in Vito Demšar iz 6. a

9. razred
KONSI DEVETOŠOLCEV

Pri pouku so učenci ob delu Kons 4, ki ga je napisal pesnik Srečko Kosovel, spoznali konstruktivistično pesem, ki se nam na prvi pogled zdi nesmiselna, sestavljena le iz nekih naključno zbranih delcev, kot so znaki, formule, izrezki, spojeni skupaj z besedami. Tudi učenci so se preizkusili v sestavljanju takih pesmi.

Sara Vegelj, Neža Tušar, Neja Svetik, 9. a

Meta Tušar, Uršula Košir, Nina Sedej, Žana Lipužič, 9. a

IZ NAŠIH KRAJEV Naj se sliši
Za bistre glave
glas
da bi Tiha želja
kot je še ne poznamo potekala v vsakem vremenu!
MI MLADI POROČAMO
Od Soče do Kolpe in Od Meže do Sotle Kaj
Narediti ZA DOM IN DRUŽINO in zakaj je dobro,
če se temu ne izogibamo preveč
Zaključuje se AKTUALNO **slovensko** Za MRTVI GOZD IN ZELENE STREHE

Klara Magajne, 9. a

Kaj in po koliko plačujemo za

Delo kljub stavki
poteka nemoteno

Mehanske simulacije
kuhalnih plošč

Program Svit je v podjetju ETA

V Lazcu pestro v

Pust obtožen za vse slabo in obsojen
na smrt z »botam«

Vpis v

Heliodrom urejen predvidoma do konca maja

Sožitje generacij Cerkno

Franja – zmaga človečnosti

Jan Šinkovec, Anže Flander, Kiar Seljak, 9. a

**Kako so neukemu ljudstvu
izvabljali denar iz žepov**

**Ubijanje mu je prešlo
kar v navado**

Zaradi letošnjega pustovanja
jih boli glava

Poplave podvojile proračun občine Menjava v občinskem svetu

**Slovenija za vrnitev
med svetovno elito**

Dončič v polfinale

Slovenija med elito

Janž Magajne, Leon Brus, Luka Lapajne, Gašper Lapanja, 9. a

Tisoči naivnežev romali v Vodice

Vožnja do mestne klavnice

Kritika oblasti

jezik me srbi

pred 30 leti

SVOBODA IZBIRE

Neomejena svoboda

Začel je z usmrtitvami

krik bolečine

iz usmiljenja

Poklon žrtvam

Molk

»As ti tut not padu?«

...Spomin na zgodovino še živi

Zanikovalci realnosti

S O

Moj grob

Brez strahu SO

tudi pozitivne zgodbe

Nadaljevanje prihodnjic

zadnja stran

Lucija Vončina, Marija Ruseska, Melisa Uršič, 9. a

ŽIVLJENJE

KAKO LAHKO

OTROCI

PODARIJO

OD PRIJATELJA DO PRIJATELJA.

LJUBEZEN IN VARNOST

VSI POTREBUJEMO

NOVE PRIJATELJE!

Kako priti

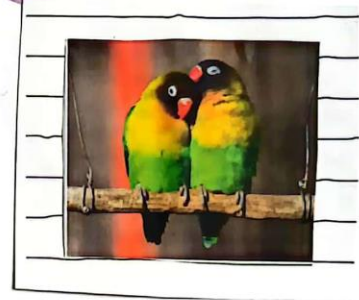
S KMETIJE V HOFER

ali

IZ NARAVE V HOFER

POT JE POMEMBNEJŠA OD CILJA.

POTREBUJEŠ:

FER PAR

ČE STA DOVOLJ MOČNA

SKUPAJ

najdeta

Smisel življenja

Obskajajo ZGODBE, KI SI ZASLUŽUJO ŽIVETI VEČNO.

so NAJLJUBŠE

sladke razvade.

Iskra Eržen, Ana Jereb, Žana Lapajne, Manca Kogoj, 9. b